

MAGYAR MŰSA.

MAGYAR MŰSA
KÖNYVTÁRA

Költ Bétsben 4. Júliusban 1787.

Bétsi Magyar Násó helyes Verfeket ír,
 Kiket ha nevetni Mómus akar; jobb sír,
 Van sava ezeknek, van velő itt, és 'sír,
 Hogy ki-katzaghassa, gyenge erővel bír.
 Meg-érdemli féjét borostyán kerítettse,
 Pómóna Céressel asztalát terítettse,
 Hordójából Bakhus jó borát merítettse
 Datzos Pégazus-is magát el-nyerítettse;
 Mert be-hágott mind két Gyöngyösi nyomába,
 Pétzelinek-is ő be-lépett farkába,
 Ha ki belé kukkant a' Kurir táskába;
 Kérdem, illy poétát talál-é vaktába?
 Popnak, és Hallernek van fok jó munkája,
 Ekes a' Báró Trenk 's Gellert' Solosmája,
 De Bétsi Násónak számos szép Músája,
 Mullya őket, 's övé dítsőllég pálmája.
 Az egész Parnaszszus tehát talpra keljen,
 Nimfák' szűz serege koszorósan légyen,
 Mind a' kilentz Músa musikálást tégyen,
 Tutti! azt kiáltsa, Bétsi Násó éljen.

NB. Ezt edgy Méltóságos Gróf és Fő-Vezér Leveléből irtuk-ki,
 és a' Músán kétség kívül ezen M. Músa nevű Gyűjtemény
 értetik.

Matolts. V. F. M. P. Múfai.

A Magyar Henriásról.

Uta Magyar Henriást vészek a' kezembe,
 R Edgy titkos tűz' lángja lobog a' szívembe.
 Méha mint a' zápor, könyveim zúgással
 Folynak, 's az ortzámon tsatáznak edgymással:
 Néha, ha *Burbonnak* dolgait gondolom,
 Edgy bölts kéz' munkáit ő-benne fontolom.
 E' jeles könyv bátor ki-essék kezemből,
 De illy sohalytáfok folynak a' szívemből:
 Bölts Isten! illy *Burbont* támaszsz a' Hazának,
 Ki nem iszfaa vérét *) faját Jobbágyának:
 Bár alna az illy szív' boltya kösziklából,
 -Soha ne készülne koporsója fából!
 Bölts természet! szülj illy okos *Voltéreket*,
 Bár eretnek lész-is, tsak illy eszüeket;
 Böltsesség' Istene, óh te bölts *Minerva!*
 Légy olly kegyes Atyánk, mint volt Tráján *Nerva*.
 A' Hélikon hegye nállunk-is zöldüljön,
 Az igaz böltsesség a' tetején üljön.
 Ennek a' tövében forrás-is fakadjon,
 Magyar Músáinkra bőven ki-áradjon!
 Epüljön edgy oszlop a' hegy oldalára
 Illy emlékezetes betűk óltalmára:
Pétzelit már készen várja a' laurussa;
Mert a' Magyar-égen repdes a' virtussa.
Pétzeli ád nyelvet a' Magyar-nimfáknak
Ő lelkesit, gerjeszt tüzet a' Músáknak.

V. F.

Edgy

*) Tzélézok IX-dik Károlyra Frantiai Kir.

*Edgy keserves Anyának edgy fiának vélet-
len halálán esett szomorúságáról.*

Edgy szilaj gyerkötze megy a' sikankóra,
 Füleit bé-dugja az Anyai szóra;
 Edes fiam jövel, nyugodj kebelemben,
 Ha lehetne, téged' vennélek lelkemben.
 A' pajzán ifjatska jut a' sik mezőre,
 Sikankószik, bugdos hátra, hol előre;
 Tészen-is azonban olly fordulókat,
 A' mellyek tsudára indítanak másokat:
 Ő tud sebeslebben menni a' farkain,
 Mint más oldal tsontok, 's jegek' darabjain;
 Midőn a' meg-hittség még-bátorítaná,
 A' dolyfős kevélység újra vakítaná,
 A' töredékeny jég' dühös ropogása
 Meg-borzasztja ötet szörnyebb tsattogása,
 Meg-erőtelenült; nyílik lába alatt,
 Lépmi akar gyorsan; de edgyet sem halatt.
 Istenem! itt lélez-é vége életemnek?
 A' halak' gyomra lélez kriptája testemnek?
 Már a' gyenge ifjú súlyedez a' jégen,
 Sóhajtoz, szemeit tartya tsak az égen:
 Mert parantsolt az Ur ama gyors postának,
 A' ki tsak a' földet tartya birtokának,
 Tsapja a' jég közzé a' virgontz testemet,
 Még nem-is tsendített; de még-is már temet.
 Az üveg módjára meg-tört jég darabja,
 Az ifjú nyakának lett halálos szabja;
 Mert olly szörnyen mettzi fejét több tagjától,
 Nem várhatta volna jobban hóhérjától.
 Az egész nagy tagnak a' víz koporsója,
 De a' főnek leve a' jég meg-tartója.

Azonban az anyyát a' tsók erőlteti,
 Meg-frifsül, tsókjait, ha fiára veti:
 Már hull ajakáról a' tsókok harmattya,
 Mert a' fiú nintsen, sem az édes attya.
 Parantsol tüzeillen szolgál, szolgálónak,
 Szoba-Leány, kukta, 's más több udvarlónak.
 Melly sebeflen szorja az ég mennyköveit,
 A' midön haragszik, 's küldi fellegeit,
 Melly hirtelen szokott tüzzel villámlani,
 Szint olly gyorsasággal majd el-tsillámlani,
 Melly gyorsan kellene vágtatni az égen
 A' nap lovagjának e' szörnyü térfégen;
 Ha a' *Ptoléméus'* értelmét tartanánk,
 A' *Kopernikusét* hamisnak vallanánk:
 Illy gyors e' jó tseléd, afzfzonya' dolgában,
 Jön 's megyen reportot beszéll a' szobában.
 A' város, melly vala nem rég halgatásban,
 Tseng, zeng, reng, dübörög, vagyon nagy bongásban.
 A' keserves Anya beszél füvel fával;
 'S hát el-jött edgy tseléd a' fő-kaponyával:
 Beszélli fátumát 's vesztét a' gyermeknek,
 Véres mézfárszékét e' drága remeknek.
 E' szörnyü Látásra az anyai érben
 Nagy változás esik a' pirosló vérben;
 Tenger Könyveivel ortzáját ásztattya,
 A' midön siralmát ekképpen folytattya:
 A' szerentsétlenfég Bánatim triplázza,
 Nem tartya elégnek ha tsak meg duplázza.
 Árva vólt életem, árva szüzefségem,
 En temettettem - el majd minden vérségem.
 A' Férjem meg-hala élte' virágában,
 Elerének éppen harmintzadikában.
 Addig éltem vigan, napom, és világom'
 Mig ezen kedves kints zöldellet virágom.

Imhol most ez az egy gyümöltse méhemnek,

Melly paiffa lenne én' árva fejemnek,

Meg-hólt: hűlnak belém ég' tüzes kövei

Szívemet vérezik, újjúlnak febei.

Istenem! Istenem! mire tereinttettem?

Tsak azért-é tehát, szenvedjek, szűlettem?

Óh engedelten fő uniszóltalak jóra,

De te engem' vezettz már a' koporsóra.

Te gonosz vipera! szivtad az emlőmet,

Te faragtad kövem' ástád temetőmet.

Ítélsz-meg az ég ügyedet, ügyemet,

Meg-tudd, igaznak mond a' Bíró engemet.

Azért légy mindjára a' tűz' eledele,

Mint testednek a' jég tokja, és fedele.

Midőn a' jó anya szoll még-is fontoson,

A' könyvek meg-fagynak ortzáján halmoson.

Erzi, hogy e' főnek a' titkos ereje,

Mellyel bírt régenten a' *Médusa'* feje.

Tsak kevés időre hűlnék tetemei,

Meg-homályosodnak mind a' két szemei.

Hideg kövé válik az egész természet,

A' gyémánt köhoz-is közel az enyészet.

* * *

Az engedelmeffég olly igen drága kints,

Mellynél az ég alatt sohol-is drágább nints.

Illy kitsiny nyúl fekszik illyen nagy bokorban,

Jobb portéka vagyon a' szomszéd sátorban.

V. F.

Mómus' tiszteletére.

Uennám rebegve jár, kezem tsak botorkál,

U Mit, 's mint írjon, kétes, hogy tessék *Mómusnál,*

Néked

Néked azért *Mómus* elsőben adozom,
 Kegyelemért buzgónn tömjénnel áldozom.
 Kérlek, míglen 'sírán versein repülnek,
 Vagy érdemes község' kezeibe űlnék,
 Hívalkodó fejed' vesd atyád' keblében,
 Nyugodjál tsendefen az álom' *) ölében.
 Vagy tzinkos szemeddel *Vénus'* tzipellőjét
 Kémleld, vagy oroddal szagold övedzőjét.
 Tudom, hogy míg abban gántsot fogsz találni,
 Addig az én versem épen fog-járkálni,
 'S így uttyát végezvén, ha szemedbe akad;
 Mérges fritskáidtól kérlek légyen szabad.

*Edgy Vénus' nyílatól sebhedett ifjúnak gyászos-
 panaszí.*

Vagyon nevezetes *Tziprus* szigetében,
 Ki-terjedett gyenge virágzó keblében
 Zöldellő pásitba öltöztetett liget,
 Mellynek a' természet költsönözött éket.
 A' *Flóra* kezei bibor rósáival
 Bé-vonták padlattyát kék *Liliom*ival,
 A' tollas feregek tsendítik vidékjét,
 Vidámitó forrás hallattya tsergését.
 Fűleket tsiklántat *Nimfák'* éneklése,
 Szemet gyönyörködter narants virág' színe.
 Tsókolgatván gyenge *Zefirus'* szelei
 Szép ortzáknak heves harmattyait törli,
 Szíklánál keménybb szív, melly nem illetődik,
 Tigrisnél fenébb vad, melly nem enyhítődik,
 Látván a' természet' illy gyönyörűségét,
 Minden vidámságra ketsegtető helyét;

De

*) *Mómus*nak az *Attya* az álom.

De váj! játszodtatom ingadó elmében,
'S rofzt jónak itelem bal tévelygésemben;
Mert ezek tsak testnek tsalfa gedelési,
Ellenben hív szívnek szörnyű öldöklési.
Vénus *Kupidó*val itt lakást vertenek,
Fertelmes székekben mint Királyok ülnek.
Fel-vonszott ívjekkel vadásznak szíveket,
Edgyügyű népeknek háynak tsal-lépeket.
Szerelmes szemekbe szűzeket tüntetnek
Erzékeny szívekben tüzet élesztének.
Sok jámbor lelkeket ejtnék hálójokban,
Szántalan ifjakat fojtnak virágjokban.
Nagy illetődéssel szemlélttem edgy ifjat,
Kinek *Vénus'* nyíla okozván fájdalmat
Gyászos panaszszait jajjaival önti
Síralmas, bús, forsát illy szókkal jelenti:
,Ámbár ifjúságom' első 'sengéjétől,
Mindég iszonyodtam *Kupidó'* ívjétől,
Ámbár *Tzipredától* magam' óltalmaztam,
Szerelem helyétől szüntelen távoztam;
Még-is megszűze ható *Vénus'* mérges nyíla,
Lépéseim urán szabad útat nyíta.
Szívemnek szegezte fulánkös lántsáját,
Lelkem közepibe intézte dsidáját:
Meg-támotta szörnyen minden eszközeivel
Szerelmemre vívő mézes menykövével.
Kapkodtam paishoz, mellyel védelmezném,
Szűz szívemet, 's lelkem' meg-ne fertéztetném;
De nem vala hafzna az ellenvetésnek,
Nem vólt helye inmár a' védelmezésnek.
Vénus' és *Kupidó'* tsalárd mesterségi
Meg-vívták szívemet mérges édességi,
Már szerelem' tüze ég belső részemben,
Háborgat szüntelen szent csendességemben.

Indu-

Indulataimnak űldözö habjai,
 Tékozólják lelkem' szűntelen nyílai;
 Söt nem elégzik-meg *Vénus'* dűbűssége,
 Azzal, hogy éltemben gyötör kegyessége;
 Hanem holtom után pokolra útat nyit
 Örök tűzre tűze kegyetlenűl tafzit. — —
 Óh! szűvedben hogy ha szűz ifjú lehetnék,
 Lelked' rejtekébe hogy ha férkezhetnék;
 Fogadom nyűjtanék erkűltsűs tudományt,
 Mellyel szerezhetnél örűkűs vagyományt.
 Mostan pedig kérlek, kűvesd tanatsűmat;
 Im elűdbe adom tapasztalásűmat.
 A' kis *Kupidűval* soha hartzba ne száll,
 Mert fejem tesz-em-fel, lábodrűl le-kafzall;
 Mert ha *Salamonnak* híres bűltsűssége,
 Ha *Dávid Királynak* kűlönűs szűntsűge
 El-nem mellűzhetete sebhetű nyílait,
 Valyon, hogy gyűzheted te meg fortélyait?
 Tsak a' diadalmas itt, a' ki tud futni,
 Nem pedig az a' ki mérget szokott fűni.
 Fűs tehát barátom szűrnyű *Tzipreátűl*,
 Hogy meg-menekedjél a' pokol' kűnyyátűl.

A' Magyar Kurirhoz írja D. G. Szolga-Bűrű.

Dűtsű Magyar Kurir! gondom ven eránta,
 Hűgy deres paripád ne leheffen sánta,
 Im kűldűk szűmára hűrom karikatsűkát,
 Hűszast, tizest, és edgy kűrműtz aranyotsűkát.
 Elég szűp karikák, edgynek sints hibája;
 Műg-is ez az egűsz világ' nyavajája.
 Kűltsűd egűssűggel kedves Magyar Kurir;
 Hozzad siettsűggel, a' mit *Szatsvay* ír.

Vajában. 17. Junii,